

Lentezon

Het is zondagmiddag als ik op mijn scootmobiel door mijn dorp rijd. De lentezon heeft me min of meer gedwongen om er eens op uit te trekken. Hoewel het bijna zomers aandeed, hield een koele wind de temperatuur toch laag. Een dikke jas en een muts op het hoofd waren daarbij geen overbodige luxe. In deze wat winterse outfit reed ik rond en voelde hoe mijn longen en luchtwegen zich verfristen. Op mijn weg naar het bos kwam ik niemand tegen.

De bomen stonden er nog kaal, zonder blad, waardoor ik de vogels goed kon volgen terwijl ze van tak naar tak vlogen. Het was een levendig schouwspel, alsof de natuur zich voorzichtig voorbereidde op wat komen gaat. Ik betrapte mezelf erop dat ik bleef kijken, geboeid door iets wat ik vroeger misschien als heel gewoon of zelfs ouderwets zou hebben bestempeld.

Maar wat maakt dat het nu anders voelde? Misschien was het de rust die ervan uitging, of het besef dat juist die eenvoudige momenten waardevol zijn. Het gefladder van de vogels, het zachte ruisen van de wind – het had iets puurs, iets wat je niet weet wat het is. Ik heb er een tijdje vertoefd en dacht aan mijn jonge jaren. Daar in het bos, aan de kant van de vijver, met een zachte lentezon en het vrolijke vogelgerucht om me heen, kwamen de herinneringen aan dat vroegere geluk als vanzelf weer bij me binnen.

Het waren beelden van eenvoud en onbezorgdheid, van dagen die eindeloos leken en waarin de tijd geen haast kende. Alles voelde lichter toen, alsof de wereld nog overzichtelijk en vriendelijk was. Misschien is dat wel de reden dat ik juist naar het bos ben gegaan. Alsof iets in mij wist dat ik daar die oude gevoelens weer even terug kon vinden. En terwijl ik daar zat, luisterend naar de natuur en kijkend over het stille water van de vijver, voelde het alsof het verleden en heden elkaar heel even raakten.

(Pie)